

Δάφνη και Απόλλωνας

μύθος από τη συλλογή του ποιητή Οβίδιου

Κάποτε ο Απόλλωνας καυχήθηκε πως ήταν ο καλύτερος τοξοβόλος ακόμα και από τον έρωτα. Ο Θεός της αγάπης θύμωσε και του έριξε κρυφά ένα από τα βέλη του. Το βέλος του έρωτα έκανε τον Απόλλωνα να ερωτευτεί τρελά τη νύμφη Δάφνη, την κόρη του ποταμού Πηνειού. Ο Θεός έρωτας χτύπησε και τη Δάφνη με ένα βέλος αλλά το βέλος δεν ήταν μυτερό, η άκρη του ήταν από μόλυβδο και έκανε τη νύφη να απορρίψει τον έρωτα όλων των αντρών και να επιθυμεί να παραμένει για πάντα ανύπαντρη. Έτσι τριγυρνούσε στα δάση και χαιρόταν τη φύση. Ο Απόλλων προσπάθησε να πλησιάσει τη Δάφνη αλλά εκείνη έτρεξε μακριά από το Θεό του φωτός.

Κάποτε την κυνήγησε μέσα στο δάσος τρέχοντας σαν τον άνεμο μέχρι που οι δυο τους έφτασαν στις όχθες του ποταμού Πηνειού. Ο Απόλλωνας σχεδόν την είχε πιάσει όταν εκείνη ζήτησε βοήθεια από τον ποταμό Πηνειό, και πατέρα της. Αμέσως εκείνος, μην έχοντας κάποια άλλη λύση, μεταμόρφωσε τα πόδια της νύφης σε ρίζες, το στήθος της σε κορμό δέντρου, τα χέρια της σε κλαδιά και τα μακριά της κυματιστά μαλλιά σε φύλλα. Η Δάφνη είχε μεταμορφωθεί στο δέντρο της Δάφνης το οποίο τελικά πήρε και το όνομα της νύμφης.

Σύμφωνα με το ποιητή Οβίδιο, ο Απόλλωνας αγκάλιασε το μικρό δέντρο και φίλησε τον κορμό στο σημείο που θα βρισκόταν η καρδιά της Δάφνης, της μίλησε για μία τελευταία φορά λέγοντας της: «Αφού δεν μπορείς να γίνεις η γυναίκα μου, θα γίνεις το δέντρο μου. Από κείνη τη στιγμή και μετά το δέντρο της Δάφνης έγινε ιερό για τον Απόλλωνα και στόλιζε το κεφάλι του με στεφάνι από δαφνόφυλλα.

Διασκευή για τις ανάγκες του προγράμματος Mindful Nature,

Γεωργία Καλλέργη

